

A21.97

Ο ΚΑΙΡΟΣ ΤΩΝ ΟΛΒΙΩΝ

(ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΚΥΠΡΟ)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΕΒΡΟΣ 1975

ΓΡΑΦΕΙ Η ΕΛΛΗ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ

"Αν και καθυστερημένα μια και το βιβλίο κυκλοφόρησε τον Νοέμβριο του 1975, θεωρούμε πως είναι καθήκον της εφημερίδας μας προς τον συγγραφέα και το έργο του να το παρουσιάσει στους αναγνώστες της. Γιατί ο Γιώργος Φιλίππου Πιερίδης είναι ένα σεβαστό όνομα στην πεζογραφία του τόπου μας την όχι και τόσο καρπερή. Στο εισαγωγικό του σημείωμα ο συγγραφέας γράφει:

"Τα διηγήματα που δημοσιεύονται σ' αυτόν εδώ τον τόμο ανιστορούν χαρακτήρες και τρόπους ύπαρξης παρμένους από την πραγματικότητα της Κύπρου μετά το 1960. Η συλλογή ήταν έτοιμη για έκδοση όταν με το πραξικόπημα και την τουρκική εισβολή βρεθήκαμε στην ύπρη της καταστροφής. Για ένα χρόνο τώρα (ο συγγραφέας έννοει για ένα χρόνο μετά το πραξικόπημα και μέχρι την έκδοση του βιβλίου) με κρατούσε η σκέψη αν μέσα στις σημερινές συνθήκες θαχε τη θέση η έκδοση λογοτεχνικού κείμενου που αναφέρεται σε προηγούμενες καταστάσεις. Τελικά κατάληξα στην απόφαση ότι έχει τη θέση της...."

Διαβάζοντας το βιβλίο ακόμα και τώρα, σχεδόν τρία χρόνια μετά την καταστροφή, συμφωνούμε απόλυτα με το συγγραφέα. Γιατί, η συλλογή έχει τη θέση της. Γιατί κάνει μια βαθειά και τολμηρή τομή μέσα σε μια τάξη ανθρώπων του τόπου μας στην τάξη των "χλ" "όλβιων", που με τη διαβρωτική τους επίδραση ανέστειλαν την υγιή εξέλιξη του τόπου και βοήθησαν τον ξένο ιμπεριαλισμό, που ντυμένος τη μάσκα της ελληνικής χούντας και του τουρκικού "Αττίλα" κατάστρεψε τον τόπο μας.

Ο Γιώργος Φιλίππου Πιερίδης, που με τις δυο προηγούμενες συλλογές του "Ασάλευτο καιροί" και "Σκληροί Καιροί" μάς είχε δώσει την Κύπρο της Αγγλικής κατοχής και τα χρόνια της αγωνιστικότητας που ακολούθησαν, διακατέχεται και σ' αυτό το βιβλίο του από μια φλογερή, σχεδόν απελπισμένη αγάπη γι' αυτό το πολύπαθο νησί. Αυτή ακριβώς η αγάπη του είναι που τον κάνει να γίνεται σκληρός και ασυμβίβαστος με τους "χλ" κάθε είδους όλβιους που πάμε να χαλάσουν το πρόσωπο της Κύπρου με τα καμώματα τους, με τους πιθηκισμούς τους και προπαντός με τον καλοζωισμό τους που τους κρατά σαν βατράχια στην έπιφάνεια του τέλματος.

"Για τους όλβιους, λέει ο συγγραφέας, υπόδειγμα αξίας είναι ο μυαλωμένος άνθρωπος. Έννοει τον άνθρωπο που είναι προικισμένος με το είδος έκείνο της στενοκεφαλιάς που χρειάζεται για να τα καταφέρει στο κυνηγητό του συμφέροντος." Και οι άλλοι, οι μη "όλβιοι", "Η θεία Χρυσταλλού, προσωποποίηση του χωριάτη λαού, ο φοβός, ο νεαρός διανοούμενος που βρίσκεται στριμωγμένος σ' ένα γραφείο ανάμεσα στα γραφτά του που κανείς δεν τα προσέχει και στην "ολβιότητα που περνά προκλητική δίπλα του σ' ένα βισσυνέ αυτοκίνητο, ο Πάκης, ο νεαρός επιστήμονας που παλέψει ανάμεσα σ' ένα καλό συνηκείο και σ' ένα κη ανέρατο κι' ελεύθερο χαρακτήρα,

